

ת"פ 668/12/13 - יצחק ברינג, א. ברינג אירועים ואחזקות בע"מ, המבקשים נגד מדינת ישראל, המשיבה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 668-12-13 מדינת ישראל נ' ברינג ואח'
ת"פ 10643-02-12 מדינת ישראל נ' גני דל וינו הפקות (1998) בע"מ ואח'
תיק חיצוני: תיק עזר

המבקשים - הנאשמים	בפני כבוד השופט נחום שטרנליכט	
	בעניין: 1. יצחק ברינג	
המשיבה - המאשימה	2. א. ברינג אירועים ואחזקות בע"מ	
	ע"י ב"כ עו"ד	דן אור
	נגד	
	מדינת ישראל	
	ע"י ב"כ עו"ד	עפרה אורנשטיין

החלטה

1. פתח דבר וטענות הצדדים

ביום 1.12.13 הוגש כתב האישום בתיק בעניין המקרקעין הידועים כחלק מחלקה 16 בגוש 6349 המצויים במתחם ירקונים בפתח תקווה (להלן - **המקרקעין**). בכתב האישום יוחסו למבקשים - הנאשמים עבירת שימוש במקרקעין ללא היתר. בהתאם לאמור בכתב האישום, ייעוד המקרקעין הינו לשימוש חקלאי. בניגוד לייעודם של המקרקעין, החל מחודש אפריל 2011, הפעילו הנאשמים במקרקעין - תוך שימוש חורג וללא היתר כדין - אולם אירועים בשם "גני דל וינו".

יוער, כי בת"פ 10643-02-12 הוגש כתב אישום ביחס לאותם מקרקעין, בגין שימוש ללא היתר שביצעו, לכאורה, נאשמים אחרים.

ביום 2.1.17 וביום 21.2.17 התקיימו דיוני ההוכחות, ונשמעה פרשת התביעה. פרשת התביעה וההוכחות נשמעו במועדים אלו בשני התיקים במאוחד.

מונחת בפני כעת בקשת המבקשים בטענת "אין להשיב לאשמה". הנאשמים טוענים, כי המאשימה לא הביאה ראיות - בכלל - ביחס למספר יסודות של העבירות שיוחסו לנאשמים. כמו כן, "פגעי המהימנות שנפלו בראיות התביעה הם חריפים במידה כה חריגה" (סעיף 11 לבקשה) באופן שלא ניתן להסתמך על הראיות ולבסס עליהן הרשעה. הנאשמים טוענים, כי המאשימה לא הוכיחה את יסודות העבירה: לא הוכח, כי ייעודם של המקרקעין הוא לשימוש חקלאי, וכן לא

הוכח קשר בין הנאשמים ובין העבירות מושא כתב האישום.

2. דיון והכרעה

2.1 המסגרת הנורמטיבית

בסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ד-1982 נקבע:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה".

כב' השופט המנוח יעקב קדמי ז"ל, בספרו **סדר הדין בפלילים**, מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009, מסביר את משמעות טענת אין להשיב לאשמה, וכך נאמר שם (עמ' 1445):

"ב. הטענה : אין להשיב לאשמה

(1) הטענה ומשמעותה

א) (1) משהכריז בא כוח התביעה כי סיים את פרשתו, זכאי הנאשם לטעון: כי אין הוא חייב כלל להשיב לאשמה וראוי לזכותו לאלתר; וזאת הואיל ואין בראיות התביעה אפילו 'הוכחה לכאורה' לאשמה המיוחסת לו בכתב האישום. כידוע, בפרשתה חייבת התביעה לעמוד ב'חובת הראיה' - היא החובה מס' 2 - לאמור: החובה להביא 'ראיות לכאורה' להוכחת האשמה המיוחסת לנאשם. משמעות הטענה הנדונה כאן היא: שהתביעה לא עמדה בנטל זה".

מהי הפרשנות שיש לתת למושג "הוכחה לכאורה"? בעניין זה נפנה אל פסק הדין בע"פ 732/76, **מדינת ישראל נ' כחלון**, פד"י לב(1) 170, 179, שם נאמר:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם".

בעניין זה ראה גם האמור בבש"פ 8087/95, **זאדה נ' מדינת ישראל**, פד"י נ(2) 133, 156:

"ההלכה היא כי ראיות לכאורה במובן זה מתקיימות אם באה לפני בית המשפט עדות כלשהי, אף

דלה ובסיסית, להוכחת יסוד מרכזי של העבירה, ובלבד שהראיות אינן מופרכות כדי כך ששום שופט בר-דעת לא היה נותן בהן אמון".

כאמור לעיל, על המאשימה להציג ראיות לכאורה, ברף הוכחה נמוך יחסית. יהיה די בראיות אלו כדי לדחות את טענת "אין להשיב לאשמה" ולהעביר את נטל הבאת הראיות אל כתפי הנאשם.

2.2 מן הכלל אל הפרט

נפנה כעת אל יסודות העבירה, אותן נדרשה המאשימה להוכיח, ונבדוק האם עמדה המאשימה ברף ההוכחה הנדרש לדחיית טענת הנאשמים?

2.2.1 יעוד המקרקעין לשימוש חקלאי

הנאשמים טוענים, כי יעוד המקרקעין לא נובע אוטומטית מתוכנית. נטען, כי על המאשימה היה "להציג ולהגיש תשריט של תכנית ולהוכיח באמצעות חוות דעת אדריכלית או תעודת עובד ציבור של איש תכנון, כי אכן המקרקעין נשוא כתב האישום מצויים באזור מסוים (לפי תוכנית מסוימת) ולהראות כי לפי סימונו של אזור זה בתשריט הייעוד הוא חקלאי (כנטען)" (סעיף 33 לבקשה).

עיון בראיות שהוצגו ע"י המאשימה מביא לכלל מסקנה, כי יש לדחות טענה זו של הנאשמים ולקבוע, כי המאשימה הציגה ראיות לכאורה שיש בהן כדי לבסס לכאורה את היות המקרקעין בעלי יעוד חקלאי, באופן המספיק בשלב זה של הדיון בתיק, ולהעביר את נטל העברת הראיות לכתפי המבקשים.

בפרשת התביעה, הציגה המאשימה - בהסכמה - את תמ"מ 3/10: "תוכנית מתאר מחוזית חלקית למרחב נחל הירקון" (להלן - **התוכנית**, מוצג ת/12, עמ' 49 לפרוטוקול, שורה 16). מטרת התוכנית, כפי שנכתב בדברי ההסבר המנחים, היא "שמירת שטחים פתוחים לרווחת הכלל". בהמשך נכתב: "מרבית שטח התוכנית הוגדר כשטח חקלאי מיוחד, בכדי לשמור על האופי החקלאי והפתוח של האזור, כחלק מפארק הירקון".

בסעיף 9 לתוכנית מצוינות כל יחידות המקרקעין עליהם חלה התוכנית. עיון בסעיף 9 לתוכנית מלמד, כי גוש 6349 נכלל - במלואו - במסגרת התוכנית. כמפורט לעיל, המקרקעין מושא כתב האישום הינם חלק מחלקה 16 שבגוש 6349.

כמו כן, זומן לעדות מטעם המאשימה מר שחר ממן - מנהל תחום מחוז מרכז ביחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה במשרד האוצר (להלן - **מר ממן**). מר ממן אישר בעדותו בפני, כי התוכנית חלה על המקרקעין, וכי ייעוד הקרקע לפי התוכנית הוא "חקלאי מיוחד" (ראה עמ' 56 לפרוטוקול, שורות 8-1).

כך גם הוצג בפני פרסום מילקוט הפרסומים אודות הכרזת המקרקעין כקרקע חקלאית. לעניין זה ראה בקשה מס' 23

והחלטתי מיום 11.5.17. משהוכרזו המקרקעין - לכאורה - כקרקע חקלאית, חלות עליהן הוראות סעיף 7 לתוספת הראשונה לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965, שם נקבע:

- (א) לא יינתן על ידי מוסד תכנון היתר לבניה או לשימוש בקרקע חקלאית למטרה לא חקלאית אלא בהתאם לתכנית שנתמלאו בה הדרישות של סעיף 6 או אם הסכימה לכך הועדה.
- (ב) 'מטרה לא חקלאית', בסעיף זה - בניה או שימוש בקרקע שאינם דרושים במישרין לייצור חקלאי, לעיבוד חקלאי של האדמה או לגידול בעלי חיים.
- (ג) שימוש חורג בקרקע חקלאית טעון אישור הועדה המחוזית ובקרקע המיועדת בתכנית מיתאר מחוזית למטרה חקלאית או לסוג של שטחים פתוחים - גם אישור הועדה".

די בכל אלו כדי לעמוד בנטל הנדרש בפסיקה ביחס לשלב זה של הדיון בתיק, ולדחות את טענת המבקשים, ולפיה "אין להשיב לאשמה". על כתבי המבקשים מוטל עתה הנטל להבאת ראיות לסתירת ראיות המאשימה בעניין זה.

2.2.2 הפעלת גן אירועים במקרקעין

מטעם המאשימה העיד מר יואב אשל - מפקח ביחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה במשרד האוצר במחוז מרכז (להלן - **מר אשל**).

מר אשל אישר, כי בשנת 2009 ערך תרשים המפרט את השימושים שנעשים במקרקעין. התרשים הוגש וסומן כמוצג ת/1. מר אשל אישר, כי התרשים "מתבסס על הסיור שערכתי בשטח והמדידות שביצעתי במועד הביקור" (עמ' 32 לפרוטוקול, שורות 12-13). מר אשל ציין, כי הצילום על גביו נערך התרשים מצוי במערכת המידע GIS. בהקשר לזיהוי המקום הספציפי במערכת אמר מר אשל (עמ' 32 לפרוטוקול, שורות 20-24):

"ש. (בית המשפט) איך זיהית את המקום במערכת?

ת. הייתי בשטח וראיתי את המבנים. אני במערכת הגיאוגרפית מעלה שכבה של גושים/חלקות ונקודות ציון. מעבר לה יש שכבות של מפות רקע שמראות את האזור הכללי של גן האירועים ואני מתמקד במיקוד של גן האירועים לפי ההכרה שלי את האזור, לפי ביקור בשטח ומזהה את המבנים".

עד נוסף מטעם המאשימה הוא מר תומר מעוז, מפקח ביחידה הארצית באכיפת דיני התכנון והבניה (להלן - **מר מעוז**). בעדותו בפני אישר מר מעוז, כי בביקור שערך במקרקעין ביום 22.7.13 מצא, כי במבנים המצויים שם פועל גן אירועים (עמ' 34 לפרוטוקול, שורות 4-10):

"ש. אני מראה לך דו"ח פיקוח. אתה ערכת אותו?

ת. כן. אני ערכתי אותו.

ש. מאיזה תאריך הוא?

ת. 22/7/13 זה היה מועד הביקור. למעשה באותו יום הגענו למקום, וכי שרואים בתמונות היו שם אנשים במתחם. לי (צ"ל: לפי - נ"ש) הסממנים שאני ראיתי, התקיים שם אירוע חתונה. כפי שרואים בתמונות, רואים את החופה. יש לי פה גם תמונה של הרכב של החתן והכלה. רואים שם גם את הדלפק של האירוע, וכמובן בחניון היו כלי רכב שהגיעו למקום וחונים בחניון של הגן".

דו"ח הפיקוח הנ"ל והתמונות הנלוות לו סומנו כמוצג ת/2. אותן תמונות, עם חתימת מר מעוז על גביהן, סומנו כמוצג ת/3 (בעניין התמונות שסומנו כמוצג ת/3, ראה החלטתי בעמ' 37 לפרוטוקול, שורות 15-17).

בהמשך העיד מר מעוז, כי החנייה הנזכרת בדו"ח הפיקוח (מוצג ת/2) מצויה בחלקה 16 שבמקרקעין (עמ' 35 לפרוטוקול, שורות 22-24).

עוד על השימוש במקרקעין כגן אירועים ניתן ללמוד - לכאורה - מעדותו בפני של מר ממן. בדו"ח פיקוח שערך מר ממן ביום 16.9.09 (מוצג ת/4) נאמר, "כי במקרקעין פועל גן אירועים הידוע בשם 'גני דל וינו' המופעל...".

הדברים עולים - לכאורה - גם בדו"ח פיקוח נוסף שנערך ע"י מר ממן, ביום 22.2.11 (מוצג ת/5) שם נאמר:

"בסיוור שנערך במקרקעין שבנדון ע"י הח"מ בנוכחות המפקח תומר מעוז נמצא כי במקרקעין פועל גן אירועים הידוע בשם 'גני דל וינו' המופעל ע"י חברת 'גני דל וינו הפקות' מס' חברה ... בשטח כולל של כ- 8330 מ"ר ללא היתר בניה כדין ובניגוד להוראות החוק".

על הפעלת גן האירועים במקרקעין ללא היתר בנייה ו/או היתר לשימוש חורג כדין ראה עוד עדותו של מר ממן בפני (עמ' 53 שורות 8-13).

על הקשר שבין הנאשמים להפעלת גן האירועים ניתן ללמוד - לכאורה - מדו"ח ביקור באתר שערך מר ממן ביום 13.6.13 (מוצג ת/10), שם נכתב:

"בסיוור שנערך במקום בנוכחות המפקח תומר מעוז ובסיוע משטרת ישראל נמצא כדלקמן: במקום פגשנו את יצחק ברינג ת.ז. יצחק התנגד שנבצע בדיקה במקום ומסר לנו כי עלינו להציג בפניו צו מבית המשפט. הוסבר לו כי על פי הוראות החוק מותר לנו לבצע בדיקה ללא צו ושאים (כך במקור - נ"ש) הוא ימשיך להתנגד אנו נצא מגן האירועים. לאחר הסברים ושיחה שנערכה איתו הסכים ברינג שנבצע בדיקה. במשרד גן האירועים מסר לנו ברינג כי הוא רכש את הגן מגרושתו ירדנה ברינג והוא היום מפעיל את הגן. בנוסף מסר לנו ע"י יצחק כי החברה שפועלת במקום היו היא א. ברינג אירועים ומסר לנו עותקים ומסמכים שונים של החברה.

מסרתי ליצחק כי עליו להגיע למשרדנו ביום 18.6.13 לחקירה. הוא יצר קשר עם עו"ד ממשרד יובל גל-און ולאחר השיחה מסר לנו כי על פי יעוץ משפטי שקיבלתי אין לי מה להוסיף או להגיע למשרדי היחידה ושכל מה שאני אומר יהיה בבית המשפט.
יש לציין כי עו"ד של יצחק ביקש לשוחח איתי בטלפון ולדעת מי אני, כל הפרטים שלי נמסרו לעו"ד".

נראה, כי די בכל אלה כדי לקבוע שהמאשימה הביאה ראיות המספיקות בשלב זה להוכחת הטענה, ולפיה במקרקעין מופעל על ידי הנאשמים גן אירועים ללא היתר כדון, באופן שיש בו כדי להעביר את נטל הבאת הראיות גם בעניין זה לכתפי הנאשמים.

בנסיבות העניין, גם בשאלת הפעלת גן האירועים במקרקעין ללא היתר וגם בשאלת הקשר שבין הנאשמים לבין הפעלת גן האירועים - דין טענת הנאשמים, כי "אין להשיב לאשמה", להידחות.

3. סיכום

טענות הנאשמים בטענת "אין להשיב לאשמה" נדחות.

ניתנה היום, כ"ו אייר תשע"ז, 22 מאי 2017, בהעדר הצדדים.